

ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ

**Ειδικός Γραπτός Διαγωνισμός για θέσεις Ακολούθου στην
Εξωτερική Υπηρεσία της Δημοκρατίας**

Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας

Αρ. 5010 ημερ. 10.02.2017

ΕΝΟΤΗΤΑ Γ: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Ημερομηνία: 10 Σεπτεμβρίου 2018

Διάρκεια: 3 ώρες

Μέρος Ι - Έκθεση Ιδεών (σύνολο 50 μονάδες)

Αναπτύξτε ΕΝΑ (1) από τα πιο κάτω θέματα (περίπου 1000 λέξεις):

1. Αξιολογήσατε τις σχέσεις ΗΠΑ – Ρωσίας, τις σχέσεις ΕΕ – Ρωσίας, καθώς και το διεθνές κλίμα, λαμβάνοντας υπόψη την εν γένει αντιπαλότητα που αναδεικνύεται μέσα από τις σχέσεις Δύσης – Ρωσίας. Αναλύσατε το πλέγμα αυτών των σχέσεων μέσα από την κρίση στη Συρία, την κρίση στην Ουκρανία, καθώς και τον ανταγωνισμό στα Βαλκάνια. Αναπτύξτε τις δικές σας απόψεις για την πορεία των εξελίξεων και για τον κίνδυνο ενός νέου ψυχρού πολέμου.
2. «Η μόνη βιώσιμη λύση για το Κυπριακό πρόβλημα είναι αυτή που θα βασίζεται στην διζωνική δικοινοτική ομοσπονδία, ως αυτή περιγράφεται στα σχετικά ψηφίσματα του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών». Επιχειρηματολογήστε κατά και υπέρ αυτής της θέσης.

Μέρος II – Κατανόηση Κειμένου (σύνολο 50 μονάδες)

Μελετήστε προσεκτικά το παρακάτω κείμενο και απαντήστε τις ερωτήσεις που το ακολουθούν.

Απόσπασμα από το βιβλίο του Παναγιώτη Κονδύλη «Πλανητική Πολιτική μετά το ψυχρό πόλεμο» (1992)

Το γεγονός, το οποίο περιπλέκει αφάνταστα τη σημερινή ελληνική κατάσταση, κάνοντάς τη να φαίνεται κατ' αρχήν αδιέξοδη, είναι ότι η υπέρβαση του παρασιτικού καταναλωτισμού ειδικότερα και του κοινωνικού και ιστορικού παρασιτισμού γενικότερα, η εκλογίκευση της οικονομίας και της εθνικής προσπάθειας στο σύνολο της, δεν προσκρούουν απλώς στα οργανωμένα συμφέροντα μιας μειοψηφίας, η οποία στο κάτω-κάτω θα μπορούσε να παραμερισθεί με οποιαδήποτε μέσα και προ παντός με τη συμπαράσταση της μεγάλης πλειοψηφίας. Τα πράγματα είναι ακριβώς αντίστροφα. Η συντριπτική πλειοψηφία του ελληνικού λαού όλων των κοινωνικών στρωμάτων έχει εν τω μεταξύ συνυφάνει, κατά τρόπους κλασσικά απλούς ή απείρως ευρηματικούς, την ύπαρξη και τις απασχολήσεις της με τη νοοτροπία και με την πρακτική του παρασιτικού καταναλωτισμού και του κοινωνικού παρασιτισμού. Για να ακριβολογήσουμε, βέβαια, πρέπει να προσθέσουμε ότι σε σχέση με τη σύγχρονη Ελλάδα η έννοια του παρασιτισμού μόνον οξύμωρα μπορεί να χρησιμοποιηθεί: γιατί εδώ δεν πρόκειται για έναν λίγο-πολύ υγιή εθνικό κορμό, ο οποίος έχει αρκετές περισσές ικμάδες ώστε να τρέφει και μερικά παράσιτα ποσοτικώς αμελητέα, παρά για ένα πλαδαρό σώμα που παρασιτεί ως σύνολο εις βάρος ολόκληρου του εαυτού του, ήτοι τρώει τις σάρκες του και συχνότατα και τα περιττώματα του. Οι κοινωνικές και ατομικές συμπεριφορές, που ευδοκιμούν μοιραία σε τέτοιο μικροβιολογικό περιβάλλον, συμφυρόμενες με ζωτικότητα κατάλοιπα αιώνων ραγιαδισμού, βαλκανικού πατριαρχισμού και πελατειακού κοινοβουλευτισμού, αποτελούν την άκρα αντίθεση και τον κύριο φραγμό προς κάθε σύλληψη και λύση των προβλημάτων της εθνικής επιβίωσης πάνω σε βάση μακροπρόθεσμης και οργανωμένης συλλογικής προσπάθειας. Η σημερινή ψυχοπνευματική εξαθλίωση του ελληνικού λαού στο σύνολο του δεν νοείται ωστόσο εδώ με τη στενή σημασία των διαφόρων ηθικολόγων, παρά πρωταρχικά ως μέγεθος πολιτικό: έγκειται στην επίμονη και ιδιοτελή παραγνώριση της αδήριτης σχέσης που υφίσταται ανάμεσα σε απόδοση και απόλαυση, και κατ' επέκταση στην αδιαφορία απέναντι στην υπονόμηση του εθνικού μέλλοντος εξ αιτίας απολαύσεων μη καλυπτομένων από αντίστοιχη απόδοση. Ως ελαφρυντικό πρέπει ίσως να θεωρήσει κανείς ότι οι πλείστοι Έλληνες δεν γνωρίζουν καν τι σημαίνει «απόδοση» με τη σύγχρονη έννοια και συχνά πιστεύουν ότι αποδίδουν

μόνο και μόνο επειδή ιδροκοπούν, φωνασκούν και τρέχουν από το πρωί ως το βράδυ. Όμως αυτό ελάχιστα μεταβάλλει το πρακτικό αποτέλεσμα. Η δυσαρμονία απόλαυσης και απόδοσης ήταν ανεκτή όσο η απόλαυση ήταν γλίσχρα και όσο η απόδοση δεν μετριόταν πάντα με τα μέτρα των προηγμένων ανταγωνιστικών οικονομιών. Αλλά στις τελευταίες δεκαετίες μεταστράφηκαν και οι δύο αυτοί όροι: τα οικονομικά σύνορα έπεσαν, τουλάχιστον σ' ό,τι άφορα το μέτρο της απόδοσης, εφ' όσον δεν είναι δυνατό να αποτιμώνται με άλλο μέτρο απόδοσης τα (συνεχώς αυξανόμενα) εισαγόμενα και με άλλο τα εξαγόμενα, κι επομένως όποιος θέλει να εισαγάγει χωρίς να ξεπουληθεί πρέπει να εξαγάγει ίση απόδοση · οι αντιλήψεις για το τι σημαίνει απόλαυση προσανατολίσθηκαν, πάλι, μαζικά στα πρότυπα των προηγμένων καταναλωτικών κοινωνιών, έτσι ώστε η απόσταση απ' αυτά να γίνεται από τους πλείστους αισθητή ως στέρηση. Έτσι η διάσταση ανάμεσα σε απόλαυση και απόδοση έγινε εκρηκτική, με αποτέλεσμα τον τελευταίο καιρό να ξαναγίνουν επίκαιρες ορισμένες στοιχειώδεις οικονομικές αλήθειες που η Ελλάδα νόμιζε ότι τις είχε ξεπεράσει με την απλή μέθοδο του δανεισμού. Με δεδομένες όμως τις νοοτροπίες και τις συμπεριφορές που επισημάναμε παραπάνω, οι αλήθειες αυτές δεν επενέργησαν ως καταλύτης παραγωγικών ενεργειών, παρά μάλλον ως καταλύτης αντεγκλήσεων, η στειρότητα των οποίων επέτεινε τη συλλογική αμηχανία και αβουλία. Πράγματι, για όποιον δεν είναι εξ επαγγέλματος και ιδιοτελώς υποχρεωμένος (λ.χ. ως πολιτικός) να τρέφει και να διαδίδει ψευδαισθήσεις, είναι προφανές ότι η χώρα βυθίζεται στον κοινωνικό λήθαργο και στη συλλογική απραξία, ήτοι η κοινωνική πράξη έχει υποκατασταθεί από αντανάκλαστικές κινήσεις: το νευρόσπαστο κινείται κι αυτό, όμως δεν πράττει. Η αίσθηση της αποσύνθεσης είναι γενική και δεσπόζει σε όλες τις συζητήσεις, ενώ η εξ ίσου διάχυτη δυσφορία εκτονώνεται όλο και ευκολότερα, όλο και συχνότερα σε προκλητική επιθετικότητα και σε επιδεικτική χυδαιότητα.

Η σημερινή κατάσταση του «πολιτικού κόσμου» δεν απέχει ουσιαστικά από τη γενική κατάσταση του περιούσιου λαού και αποτελεί επίσης ισχυρότατο εμπόδιο για την εκλογίκευση της εθνικής πολιτικής. Αν ο «πολιτικός κόσμος» κάποτε εμφανίζεται χειρότερος από τον «λαό», ενώ είναι απλώς ίδιος, ο λόγος είναι ότι ο «λαός» ή όσοι μιλούν εκάστοτε στο όνομά του έχουν ένα τακτικό πλεονέκτημα απέναντι στον «πολιτικό κόσμο»: μπορούν να τον αποκαλούν ανίκανο η διεφθαρμένο χωρίς να φοβούνται δυσάρεστες συνέπειες — απεναντίας μάλιστα, αποκτούν πολύτιμους και εξαργυρώσιμους τίτλους δημοσίων κηυσόρων. Αλίμονο όμως σ' έναν κοινοβουλευτικό πολιτικό αν τολμήσει να αποκαλέσει τον δήμο ηλίθιο ή ιδιοτελή κι αδιάφορο για το εθνικό μέλλον · η σταδιοδρομία του σε

μεγάλο βαθμό εξαρτάται από την ικανότητά του να εγκωμιάζει τις μεγάλες ψυχικές αρετές και την ευθυκρισία ή τουλάχιστον το αλάνθαστο ένστικτο «του λαού μας». Ωστόσο δεν έχουμε ενδείξεις για να υποθέσουμε ότι πολλοί Έλληνες πολιτικοί στις ημέρες μας αντιμετωπίζουν το δίλημμα της επιλογής μεταξύ παρρησίας και σταδιοδρομίας. Είναι οι ίδιοι, στη μέγιστη πλειοψηφία τους, τόσο ζυμωμένοι με τις διάφορες (όχι αναγκαία τις ίδιες πάντοτε) εκφάνσεις εκείνου που συνιστά τη σημερινή ψυχοπνευματική εξαθλίωση του ελληνικού λαού, ώστε δεν χρειάζεται καν να κρύψουν μία περιφρόνηση, την οποία δεν έχουν αρκετό επίπεδο για να αισθανθούν · μάλλον θαυμάζοντας τον λαό θαυμάζουν τον εαυτό τους ως ηγέτη του και μάλλον δείχνοντας κατανόηση προς τους άλλους επαίτουν επιείκεια γι' αυτούς τους ίδιους. Μεταξύ τους έχει άλλωστε εμπεδωθεί, αν όχι η ξεκάθαρη συνείδηση, πάντως η πρακτική του ότι αποτελούν κι αυτοί, όπως και όλες οι άλλες κοινωνικές ομάδες, κλάδο με ειδικά συμφέροντα, με μόνη τη διαφορά ότι ο κλάδος αυτός εξυπηρετεί τα ειδικά του συμφέροντα διαχειριζόμενος ή εκποιώντας τα γενικά συμφέροντα προς όφελος πολυπληθέστατων τρίτων. Η ακραία και ολεθριότερη περίπτωση αυτής της πρακτικής ήταν η ένταξη της χώρας στον δρόμο του παρασιτικού καταναλωτισμού και η εκσυγχρονισμένη εμπέδωση του κοινωνικού παρασιτισμού με αντάλλαγμα την εύνοια «του λαού», ήτοι τη νομή της εξουσίας. Ένας τέτοιος «πολιτικός κόσμος» δεν θα είναι ποτέ ικανός ως σύνολο να θέσει και να λύσει το πρόβλημα της εθνικής πολιτικής και της εθνικής επιβίωσης παρά μόνον ευκαιριακά και φραστικά · είναι ο ίδιος όχι μόνο προαγωγός, αλλά και προϊόν του κοινωνικού παρασιτισμού, ανήμπορος ως εκ της φύσεώς του να αντιταχθεί στον «λαό», όταν ο «λαός» απαιτεί την εκποίηση του έθνους για να καταναλώσει περισσότερα και να εργασθεί λιγότερο. Πέρα απ' αυτό, είναι ανίκανος να κάνει κάτι τι διαφορετικό απ' ό,τι κάνει λόγω του επιπέδου και του ποιού του. Ότι ο σημερινός ελληνικός «πολιτικός κόσμος», κοινοβουλευτικός και εξωκοινοβουλευτικός, αποτελείται ως επί το πολύ από πρόσωπα ελαφρά έως φαιδρά, δεν αποτελεί καν κοινό μυστικό · αποτελεί πηγή δημόσιας θυμηδίας, συχνά με τη σύμπραξη των ίδιων των διακωμωδούμενων. Οι λίγοι, που έχουν γνώση και συνείδηση, που κάτι είχαν και κάτι διατηρούν μέσα στους ρηχούς, καριερίστες ή απλώς ψευτόμαγκες συναδέλφους τους, καταπίνουν κι αυτοί τη γλώσσα τους ή μιλούν με πρόσθετες περιστροφές όταν τα θέματα γίνονται οριακά για την πολιτική τους επιβίωση.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Αποδώσατε περιληπτικά το κείμενο του πιο πάνω δοκιμίου μέσα σε 250 λέξεις. (20 μονάδες)
2. Πώς αντιλαμβάνεστε τον όρο «παρασιτικός καταναλωτισμός»; (5 μονάδες)
3. Τι εννοεί ο συγγραφέας όταν μιλά για «ιδιοτελή παραγνώριση της αδήριτης σχέσης ανάμεσα σε απόδοση και απόλαυση»; (5 μονάδες)
4. Εξηγείστε τη σημασία της πρότασης «κοινωνικές και ατομικές συμπεριφορές συμφορόμενες με ζωτικά κατάλοιπα ραγιαδισμού...». (5 μονάδες)
5. Τι σημαίνει η φράση «περιούσιος λαός»; (5 μονάδες)
6. Εξηγείστε τη σημασία των λέξεων: (7 μονάδες)
 - Παρρησία
 - Ρηχός
 - θυμηδία
 - ικμάδα
 - γλίσχρα
 - διακωμωδώ
 - περιστροφές
7. Στο κείμενο γίνεται αναφορά σε «πολύτιμους και εξαργυρώσιμους τίτλους δημοσίων κηυσόρων». Τι γνωρίζετε για τους τίτλους κηυσόρων; (3 μονάδες)